

stemmelse, hvilket er saa meget mere naturligt, som man jo havde indført en aldeles tilsvarende Bestemmelse for det Tilfælde, at den Overordnede viste et slikt Forhold overfor den Underordnede. — Til § 120 har den høitærede Krigsminister under Nr. 74 stillet det Forslag, at Ordene: „naar denne er i Uniform“, skulle udgaa. Da den høitærede Krigsminister lægger saa overdentlig stor Vægt paa dette Forslag, har Udvalgets Flertal ikke ment, at man burde modsætte sig det. Overhoved maa jeg tilstaa, at jeg aldrig har lagt saa særdeles Vægt paa, at denne Bestemmelse kom ind, da det dog aabenbart ikke kunde være Meningen med Paragrafen, at man derved vilde slaa fast, at de Underordnede skulde være berettigede til at undlade at vise de befalede Legn paa Ærbødighed mod Overmænd, naar disse ikke vare i Uniform. Man indsatte naturligvis den Bestemmelse: „naar de ere i Uniform“, fordi man mente, at det ellers vilde være meget vanskeligt for de Underordnede — i alt Fald i mange Tilfælde — at kjende de Overordnede, og at altsaa Paragrafen kunde give Anledning til Misbrug; men som jeg udtalte ved Sagens 2den Behandling, giver Paragrafen i saa Henseende den tilbørlige Veiledning, idet der staar: „Den, som forsætlig eller af Mangel paa pligtstyldig Agtpaagivenhed undlader at vise sin Overmand de befalede Legn paa Ærbødighed c. s. v.“ Altsaa er det kun i det Tilfælde, at han med Tilfidsættelse af den pligtstyldige Agtpaagivenhed undlader at vise de befalede Legn, at han skal straffes; kan han ikke kjende, og kan det fornuftigvis ikke forlanges af ham, at han skal kjende sin Overordnede, kan det ikke siges om ham, at han har vist Mangel paa pligtstyldig Agtpaagivenhed ved at undlade at vise de befalede Legn paa Ærbødighed. — Endringsforslaget under Nr. 75 skal jeg ikke videre berøve. Jeg antager, at den Tilspøining, som der ønskes gjort, er overflødig, idet det, som siges ved denne Tilspøining, nemlig at den Overordnede skal være „vitterlig kjendt af den Underordnede“, egentlig ikke er synderlig Mere eller Andet, end hvad der ligesom er sagt i Paragrafens Begyndelse, nemlig at Vedkommende har vist Mangel paa pligtstyldig Agtpaagivenhed. Jeg antager derfor, at en Tilspøielse som den foreslaaede ikke vil være af Betydning og derfor rettest ikke burde gjøres. — Endringsforslagene under Nr. 76, 77, 78, 79, 80, 81 og 82 ere kun Redaktionsændringer. — Til § 135 har den høitærede Krigsminister stillet nogle Endringsforslag, hvorved Paragrafen væsentlig bringes tilbage til den Skikkelse, den havde i det oprindelige Udkast. Flere af Endringerne ere egentlig talt kun Redaktionsændringer, hvilket gjælder om den Endring, at i 5te Linie skulle Ordene: „eller misbruger sin Stilling til at“, udgaa, og „paalægge“ forandres til: „paalægges“, i Linie 6 skal der istedetfor „til at“ sættes: „eller iøvrigt“, og „befale“ rettes til: „befaler“,

hvilket Altsammen er Redaktionsændringer; derimod er den Endring, som gaar ud paa at udskytte af Paragrafen Ordene „eller til at indskrænke deres loulige Frihed med Hensyn til Udøvelsen af de almindelige borgerlige Pligter og Rettigheder“ mere end en Redaktionsændring. Ordene, som foreslaas udflydte, indeholde en Bestemmelse, som det forekommer Udvalget, at det er hensigtsmæssigt for ikke at sige nødvendigt at bibeholde, da det dog ikke kan være Meningen, at det skal være en Overordnet tilladt at indskrænke den Underordnede loulige Frihed med Hensyn til Udøvelsen af de almindelige borgerlige Pligter og Rettigheder. Jeg antager, at saaledes som denne Bestemmelse er affattet i Lovforslaget, kan den ikke give Anledning til Misforstaaelse, saa at man altsaa kunde mene, at man har haft for Die den indirekte Indskrænkning, som kunde finde Sted med Hensyn til den Underordnede Udøvelse af de almindelige borgerlige Pligter og Rettigheder derved, at han f. Ex. kommanderedes til Tjeneste. Det er ikke et saadant Tilfælde, man har haft for Die, men man har derimod tænkt paa, at den Overordnede ligefrem rettede Forbud imod, at den Underordnede foretog Handlinger, som den Overordnede ikke tjenstmæssigt var berettiget til at forbyde ham, og man kan ikke finde rigtigt, at et saadant Forhold skulde være louligt eller endog blot straffrit. Udvalgets Flertal maa derfor fastholde, at denne Tilspøining bibeholdes i Paragrafen. — Endringsforslagene under Nr. 84, 85, 86, 87, 88 og 89 ere kun Redaktionsændringer. — Det Samme gjælder i Birteligheden om Endringsforslaget under Nr. 90. Man fandt, at den tidligere Paragraf var temmelig uheldig affattet med Hensyn til Formen, og man har derfor foreslaaet den ændret saaledes, som angivet under Nr. 90, nemlig saaledes, at Paragrafens første Punktum affattes paa følgende Maade: „Naar Noget i egenlystigt Hensigt paa Kamppladsen fratager en Valden Noget, berøver eller aftrøinger en Syg eller Saaret Noget paa Kamppladsen, paa Marchen, under Transporten eller paa Lagareth, eller handler paa lignende Maade imod en Krigsfange, der er betroet til hans Bevogtning, skal dette betragtes som en særdeles stærkende Omstændighed ved Bestemmelsen af den Straf, der er forskyldt efter Gjerningens Beskaffenhed.“ Der er derved ikke indført nogen Forandring i Lovforslaget af den Bestemmelse, som oprindeligt fandtes, men Formen er bleven ikke lidet heldigere. — Endringsforslagene under Nr. 91 og 92 ere kun Redaktionsændringer. — Endringsforslaget under Nr. 93 til § 149 giver Paragrafen en mere bestemt Form, hvorved den tillige egentlig er bragt tilbage til, hvad det oprindelige Forslag gik ud paa, kun er den givet en noget bestemtere Form, idet man udtrykkelig har henvist til Legemsstade af den Art, der er omhandlet i den borgerlige Straffelovs § 204. Man har derved ment, at Udtrykket blev tydeligere